

predsednik Thomas S. Monson

Stojte na svetih krajih

Sporazumevanje z Očetom v nebesih – vključno z našimi molitvami k njemu in njegovim navdihom – je za nas nujno, če hočemo prevedriti življenjske viharje in preizkušnje.

Moji ljubi bratje in sestre, ta dopoldan smo slišali krasna sporočila in vsem sodelujočim se zahvaljujem. Še posebej smo veseli, da je z nami zopet starešina Robert D. Hales in da se počuti bolje. Radi vas imamo, Bob!

Ko sem premišljeval, kaj bi vam ta dopoldan rad povedal, sem močno začutil, da vam moram spregovoriti o določenih mislih in občutkih, ki so kot nalašč za ta čas. Molim, da bom v svojih opazanjih voden.

Na zemlji živim že 84 let. Naj vam za boljši uvid povem, da sem se rodil tistega leta, ko je Charles Lindbergh v letalu enoprostorcu z enim samim motorjem prvič v neprekinjenem letu preletel razdaljo od New Yorka do Pariza. Od takrat se je v štiriinosemdesetih letih precej spremenilo. Dolgo je že tega, odkar je bil človek na luni in nazaj. Pravzaprav je znanstvena fantastika včerajšnjega dne postala dejanskost današnjega. In ta dejanskost se zahvaljujoč tehnologiji našega časa spreminja tako hitro, da ji komaj sledimo – če ji sploh. Za tiste od nas, ki se še spomnimo telefonov

na vrtljivo številčnico in ročnih pisalnih strojev, je današnja tehnologija več kot zgolj osupljiva.

Zelo naglo pa se vrti tudi moralni kompas družbe. Obnašanje, ki je včasih veljalo za neprimerno in nemoralno, se sedaj ne le dopušča, temveč vse preveč številni nanj gledajo kot na nekaj povsem sprejemljivega.

Nedavno sem v časopisu *Wall Street Journal* bral članek Jonathana Sacksa, glavnega britanskega rabina. Med drugim piše: »V vsaki zahodni družbi je v šestdesetih letih dvajsetega stoletja dobesedno prišlo do moralne revolucije, do opustitve vse tradicionalne etike samoobvladovanja. Vse, kar potrebuješ, so peli Beatlesi, je ljubezen. Judovsko krščanska moralna norma je bila zavržena. Njeno mesto je zavzel [rek]: *[Delajte], kar je za vas pač dobro*. Deset zapovedi je bilo ponovno napisanih kot Deset ustvarjalnih predlogov.«

Rabin Sacks z obžalovanjem nadaljuje:

»Svoj moralni kapital smo zapravljali bolj lahkomišelnost, kakor smo zapravljali svoj finančni kapital.

[...] [Po svetu] so obsežna področja, kjer je vera stvar preteklosti, kultura nakupovanja, zapravljanja, ponašanja in razkazovanja, ker si zaslužite, pa nima protiuteži. Sporočilo se glasi, da je moralnost preteklost, da je notranji glas za bojzljivce, edina, najpomembnejša zapoved pa je 'Naj te ne odkrijejo'.¹

Moji bratje in sestre, to – na žalost – opisuje precej sveta okrog nas. Ali si v obupu vijemo roke in se sprašujemo, kako neki bomo v takšnem svetu preživel? Ne. Kajpak, saj imamo v življenju evangelij Jezusa Kristusa in vemo, da moralnost ni »passé«, da imamo notranji glas zato, da nas vodi, in da smo za svoja dejanja odgovorni.

Čeprav se je svet spremenil, Božji zakoni ostajajo. Niso se spremenili; ne bodo se spremenili. Deset zapovedi ni nič drugega kot deset zapovedi. To *niso* predlogi. Do zadnje pičice so potrebne tako danes, kakor so bile takrat, ko jih je Bog dal izraelskim otrokom. Če le prisluhnemo, slišimo odmev Božjega glasu, ki nam govori tukaj in zdaj:

»Ne imej drugih bogov poleg mene!

Ne delaj si rezane podobe! [...]

Ne izgovarjaj po nemarnem imena Gospoda, svojega Boga! [...]

Spominjaj se sobotnega dne in ga posvečuj! [...]

Spoštuj očeta in mater! [...]

Ne ubijaj!

Ne prešuštvuj!

Ne kradi!

Ne pričaj po krivem! [...]

Ne zavidaj!«²

Pravila obnašanja so dokončna, ne stvar pogajanj. Ne vsebujejo jih le

deset zapovedi, temveč tudi Govor na gori, ki nam ga je Odrešenik govoril, ko je hodil po zemlji. Najdemo jih v vseh njegovih naukih. Najdemo jih v besedah sodobnih prerokov.

Oče v nebesih je isti včeraj, danes in za vekomaj. Prerok Mormon nam pravi, da se Bog »iz večnosti v večnost ne spreminja«³. V tem svetu, v katerem se vse, tako se zdi, spreminja, je njegova stanovitnost nekaj, na kar se lahko zanesemo, sidro, katerega se lahko trdno oprimemo in smo varni, sicer bi nas odneslo v neznane vode.

Morda se vam včasih zazdi, da se ljudje v svetu veliko bolj zabavajo, kakor se vi. Morda nekateri med vami čutite, da vas pravila obnašanja, ki jih v Cerkvi upoštevamo, omejujejo. Moji bratje in sestre, vseeno vam izjavljam, da nam v življenju *nič* ne bo prineslo večje radosti ali v duši večjega miru kot Duh, ki ga lahko prejmemo, če sledimo Odrešeniku in spolnujemo zapovedi. Duh ne more biti prisoten na takšnih dejavnostih, pri katerih pa sodeluje toliko ljudi v svetu. Apostol Pavel je oznanil naslednjo resnico: »[Naravni] človek ne sprejema tega, kar prihaja iz Božjega Duha. Zanj je to norost in tega ne more spoznati, ker se to presoja duhovno.«⁴ Termin *naravni človek* se lahko nanaša na vsakega od nas, če si dovolimo, da smo takšni.

V svetu, ki se je tako oddaljil od tega, kar je duhovno, moramo biti čuječi. Nujno je, da zavrneemo vse, ki se ne sklada z našimi merili, zaradi česar bi se sčasoma morali odreči temu, kar si želimo najbolj – večno življenje v Božjem kraljestvu. Viharji bodo občasno še vedno butali ob naša vrata, kajti so neizbežni del naših izkušenj na zemlji. Vendar bomo zdaleč bolje opremljeni, zato da se bomo podali vanje, se zaradi njih učili in jih premagali, če je evangelij v samem našem bistvu in Odrešenikova ljubezen v našem srcu. Prerok Izaija je razglasil: »Delo pravičnosti bo mir, sad pravičnosti bo počitek in varnost na veke.«⁵

Če hočemo biti *v svetu*, vendar ne *od sveta*, se moramo nujno sporazumevati z nebeškim Očetom v molitvi. On želi, da to delamo; na molitve nam bo odgovoril. Odrešenik nas je opomnil, kakor je zabeleženo v 18. poglavju Tretjega Nefija, da moramo »vselej [...] bdeti in moliti, da ne pridete v skušnjavo; kajti Satan vas želi imeti. [...]»

Zato morate vselej moliti k Očetu v mojem imenu; in kar koli boste prosili Očeta v mojem imenu, kar je prav, verujoč, da boste prejeli, glejte, vam bo dano.«⁶

Pričevanje o moči molitve sem pridobil, ko sem bil star okrog dvanajst let. Trdo sem delal, da bi zaslužil nekaj denarja, in uspelo mi je prihariti pet dolarjev. To je bilo v veliki gospodarski krizi, ko je bilo pet dolarjev precejšnja vsota denarja – zlasti za dvanajstletnika. Vse svoje kovance, ki jih je bilo za pet dolarjev, sem dal očetu, on pa mi je vrnil petdolarski bankovec. Vem, da sem načrtoval, da bom s temi petimi dolarji kupil nekaj določenega, čeprav se po vseh teh letih ne morem spomniti, kaj je to bilo. Spomnim se le, kako pomemben je bil zame tisti denar.

Tisti čas nismo imeli pralnega stroja, zato je mama vsak teden perilo, ki ga je bilo treba oprati, poslala v pralnico. Čez par dni so nam kup tega, kar smo imenovali »mokra žeheta«, vrnili, mama pa je perilo obesila na sušilno vrv na dvorišču za hišo, da bi se posušilo.

Svoj petdolarski bankovec sem vtaknil v žep kavbojk. Kot lahko uganete, so bile moje kavbojke poslane v pralnico, denar pa je bil še v žepu. Ko sem se zavedel, kaj se je zgodilo, mi je od skrbi postalo slabo. Vedel sem, da žepa v pralnici pred pranjem rutinsko pregledajo. Če denarja pri tem niso odkrili in ga vzeli, je bilo skoraj gotovo, da je med pranjem padel ven in ga je vzela delavec v pralnici, ki nima pojma, komu ga vrniti, četudi to namerava storiti. Možnosti, da bi petdolarski bankovec dobil nazaj, so bile izjemno majhne

– to dejstvo je potrdila tudi mama, ko sem ji povedal, da sem denar pozabil v žepu.

Ta denar sem hotel, ta denar sem potreboval, zelo trdo sem delal, da sem ta denar prislužil. Spoznal sem, da lahko storim le eno. V skrajni stiski sem se obrnil na Očeta v nebesih in ga roteče prosil, naj moj denar v tistem žepu nekako obvaruje, dokler nam »mokre žehete« ne bodo vrnili.

Čez dva zelo dolga dneva, ko sem vedel, da je že čas, da se tovornjak s perilom vrne, sem sedeč pri oknu čakal. Ko je tovornjak zapeljal k pločniku, mi je srce razbijalo. Brž ko so bila mokra oblačila v hiši, sem pograbil svoje kavbojke in stekel v sobo. S tresočo roko sem segel v žep. Ko prvi hip nisem ničesar našel, sem pomislil, da je vse izgubljeno. Nato pa so moji prsti otipali tisti petdolarski bankovec. Ko sem ga potegnil iz žepa, sem začutil olajšanje. Iz vsega srca sem Očetu v nebesih v molitvi povedal, da sem hvaležen, kajti vedel sem, da je moja molitev uslišal.

Od takrat je uslišal nešteto mojih molitev. Ne mine dan, da se v molitvi ne bi pogovarjal z Očetom v nebesih. To je odnos, ki ga cenim – brez katerega bi bil dobesedno izgubljen. Če sedaj nimate takšnega odnosa z Očetom v nebesih, vas rotim, da začnete na tem cilju delati. S tem boste v življenju upravičeni do njegovega navdiha in vodstva – kar vsak od nas potrebuje, če hočemo na popotovanju tukaj na zemlji duhovno preživeti. Takšen navdih in vodstvo sta darova, ki ju Bog daje zastonj, če ju le iščemo. To sta res velika zaklada!

Vedno sem ponižen in hvaležen, kadar se nebeški Oče z menoj sporazumeva preko svojega navdiha. Naučil sem se ga prepoznati, mu zaupati in slediti. Takšen navdih sem prejemal vedno znova. V tem smislu se mi je nekaj precej dramatičnega zgodilo avgusta 1987 med posvetitvijo nemškega Templja Frankfurt. Ob posvetitvi je bil predsednik Ezra Taft Benson z nami dan ali dva, nakar se je vrnil domov in tako sem dobil priložnost,

da sem vodil preostale predstavitve.

V soboto smo imeli predstavitve za holandske člane, ki so bili v okrožju Templja Frankfurt. Dobro sem poznal enega izjemnih voditeljev iz Nizozemske, brata Petra Mourika. Tik pred predstavitvijo sem jasno začutil, da bi brata Mourika morali poklicati, da bi med predstavitvijo govoril holandskim članom, in da bi on pravzaprav moral biti prvi govornik. Ker ga tisti dopoldan v templju nisem videl, sem starešini Carlosu E. Asayju, področnemu predsedniku, podal sporočilce, v katerem sem ga vprašal, ali je Peter Mourik na kakšni predstavitvi. Tik preden sem vstal, da bi predstavitev začel, sem prejel sporočilce starešine Asayja, ki je sporočalo, da brat Mourik pravzaprav *ni* bil prisoten, da se je zadržal nekje drugje in da je načrtoval udeležbo posvettvene predstavitve v templju naslednjega dne z vojaškimi koli.

Ko sem stopil h govorniškemu pultu, da bi ljudi pozdravil in na kratko opisal program, sem ponovno prejel nezmotljiv navdih, naj Petra Mourika najavam kot prvega govornika. To je bilo v nasprotju z vsemi mojimi instinkti, kajti starešina Asay mi je ravno povedal, da brata Mourika zagotovo *ni* v templju. Vseeno sem zaupal navdihu in najavil nastop pevskega zbora in molitev, potem pa naznanil, da bo naš prvi govornik brat Peter Mourik.

Ko sem se spet usedel, sem pogleda starešino Asayja in na njegovem obrazu razbral, kako me vprašujoče gleda. Kasneje mi je rekel, da potem, ko sem brata Mourika najavil kot prvega govornika, ni mogel verjeti svojim ušesom. Rekel je, da je vedel, da sem sporočilo prejel in da sem ga res prebral, in ni mogel dognati, zakaj sem potem brata Mourika najavil kot prvega govornika, ker

sem vendar vedel, da ga ni nikjer v templju.

Medtem ko se je vse to dogajalo, je bil Peter Mourik na sestanku v področni pisarni na Porthstrasse. Ko se je sestanek odvijal dalje, se je nenedoma obrnil k starešini Thomasu A. Hawkesu, ki je bil takrat področni predstavnik, in rekel: »Kako hitro me lahko spravite v tempelj?«

Starešina Hawkes, ki je bil znan po tem, da je v svojem majhnem športnem avtomobilu vozil precej hitro, je odgovoril: »Do tja vas lahko pripeljem v desetih minutah! Ampak zakaj morate v tempelj?«

Brat Mourik je priznal, da ne ve, zakaj mora v tempelj, vendar da ve, da mora tja. Oba sta se nemudoma napotila v tempelj.

Med sijajno zborovsko točko sem se oziral naokrog v pričakovanju, da bom vsak trenutek zagledal Petra Mourika. Nisem ga. Vendar je bilo osupljivo, da se nisem prav nič vznemirjal. Občutil sem prijetno, neovrgljivo gotovost, da bo vse dobro.

Brat Mourik je skozi prednja tempeljska vrata vstopil ravno, ko se je zaključevala uvodna molitev, in še vedno ni vedel, zakaj je tam. Ko je hitel po hodniku, je na ekranu zagledal moj obraz in me slišal najaviti: »Sedaj bomo prisluhnili bratu Petru Mouriku.«

Na osuplost starešine Asayja je Peter Mourik tisti hip vstopil v sobo in šel na podij.

Po predstavitvi sva se z bratom Mourikom pogovarjala, kaj se je dogajalo, preden je imel priložnost spregovoriti. Premišljeval sem o navdihu, ki ga tisti dan nisem prejel le jaz, temveč tudi brat Peter Mourik. Ta neverjetna izkušnja mi je potrdila neizpodbitno pričo, kako pomembno je biti vreden, zato da takšen navdih prejmeš in mu potem zaupaš – in mu

slediš – ko pride. Nedvomno vem, da je Gospod tistim, ki so bili navzoči na predstavitvi ob posvettvi Templja Frankfurt, namenil, da bi slišali močno, ganljivo pričevanje njegovega služabnika, brata Petra Mourika.

Moji ljubi bratje in sestre, spoznavanje z Očetom v nebesih – vključno z našimi molitvami k njemu in z njegovim navdihom – je za nas nujno, če hočemo prevedriti življenjske viharje in preizkušnje. Gospod nam kliče, naj se mu mi približamo in se bo on približal nam, naj ga marljivo iščemo in ga bomo našli⁷. Če bomo to počeli, bomo v življenju čutili njegovega Duha, ki nam bo dal željo in pogum, da bomo močni in trdni v pravičnosti – da bomo stali na svetih krajih in se ne bomo zamajali⁸.

Ko okrog nas zavija veter sprememb in moralni temelji družbe naprej propadajo pred našimi očmi, se spomnimo Gospodovih dragocenih obljub tistim, ki zaupajo vanj: »Ne boj se, saj sem s teboj, nikar se plaho ne oziraj, saj sem jaz tvoj Bog. Okrepil te bom in ti pomagal, podpiral te bom z desnico svoje pravičnosti.«⁹

Kakšna obljuba! Da bi bil to naš blagoslov, molim v svetem imenu našega Gospoda in Odrešenika, Jezusa Kristusa, amen!

OPOMBE

1. Jonathan Sacks, Reversing the Decay of London Undone, *Wall Street Journal*, 20. avg. 2011, na spletu: wsj.com; poudarek dodan. *Opomba*: Lord Sacks je glavni rabin Združenih hebrejskih občestev Britanske zveze držav.
2. 2 Mz 20:3–4, 7–8, 12–17.
3. Mor 8:18.
4. 1 Kor 2:14.
5. Iz 32:17.
6. 3 Ne 18:18–20.
7. Gl. NaZ 88:63.
8. Gl. NaZ 87:8.
9. Iz 41:10.

Nauki za naš čas

Sestanke Melkizedekovega duhovništva in Društva za pomoč vsako četrto nedeljo posvetite »Naukom za naš čas«. Vsako lekcijo lahko pripravite na podlagi enega ali več govorov nedavne generalne konference (gl. spodnjo razpredelnico). Predsedniki okolišev in okrožij se lahko odločijo, katere govore se bo uporabilo, ali pa to odgovornost dodelijo škofom in predsednikom vej. Voditelji naj poudarijo vrednost tega, da bratje Melkizedekovega duhovništva in sestre Društva za pomoč isto nedeljo preučujejo iste govore.

Vse, ki prihajajo na lekcijo četrto nedeljo v mesecu, se spodbuja, naj nedavna sporočila preučijo in jih prinesejo v razred.

Predlogi za pripravo lekcije na podlagi govorov

Molite, da vas bo pri preučevanju in poučevanju govora oziroma govorov spremljal Sveti Duh. Morda vas bo mikalo, da bi lekcijo

pripravili na podlagi drugega gradiva, vendar so odobreno gradivo prav konferenčni govori. Vaša naloga je, da drugim pomagate spoznati in živeti evangelij tako, kakor se je poučevalo na nedavni generalni konferenci Cerkve.

Govor oziroma govore pregledajte in poiščite načela ter nauke, ki bodo odgovorili na potrebe ljudi v razredu. Poiščite tudi zgodbe, sklicna mesta v svetih spisih in izjave iz govora oziroma govorov, ki vam bodo pri poučevanju resnic v pomoč.

Napravite očrt tega, kako boste načela in nauke poučevali. Očrt naj vključuje naslednja vprašanja, ki bodo prisotnim v pomoč:

- Načela in nauke poiščite v govoru oziroma govorih.
- Premislite o njihovem pomenu.
- Pogovarjajte se o pomenu, zamislih, izkušnjah in pričevanjih.
- Ta načela in nauke prenesite v njihovo življenje.

MESECI, V KATERIH SE POUČUJE LEKCIJE	GRADIVO ZA LEKCIJO ČETRTE NEDELJE
november 2011 – april 2012	Govori, objavljeni v novembrski <i>Liahoni</i> * 2011.
maj 2012 – oktober 2012	Govori, objavljeni v majski <i>Liahoni</i> * 2012.

*Ti govori so na voljo v številnih jezikih na conference.lds.org.

predsednik Dieter F. Uchtdorf
drugi svetovalec v Prvem predsedstvu

Zanj ste pomembni

Gospod za tehtanje vrednosti duše uporablja precej drugačno tehtnico kot svet.

Mojzes, enega največjih prerokov, ki jih je svet kdaj poznal, je vzgojila faraonova hči, prvih štirideset let svojega življenja pa je preživel v egipčanskih kraljevskih sobanah. Slavo in veličino tistega starodavnega kraljestva je poznal iz prve roke.

Mojzes je leta kasneje na vrhu oddaljene gore, kjer je bil daleč od blišča in sijaja veličastnega Egipta, stal v navzočnosti Boga in z njim govoril iz oči v oči, prav kakor človek govori s prijateljem¹. Ko se je Bog prikazal Mojzesu, mu je pokazal delo svojih rok, s čimer mu je za trenutek dovolil zreti na svoje delo in slavo. Ko je bilo videnja konec, je Mojzes padel na tla, kjer je ležal več ur. Ko so se mu moči naposled povrnile, je uvidel nekaj, česar ni spoznal v vseh letih na faraonovem dvoru.

Rekel je, da ve, da je človek nič².

Manj smo, kot predpostavljamo

Bolj spoznavamo stvarstvo, bolj razumemo – vsaj delček tega – kar je vedel Mojzes. Vesolje je tako ogromno, skrivnostno in veličastno, da je človeškemu razumu nedoumljivo. Bog je Mojzesu rekel, da je

ustvaril neštete svetove³. Skrivnosti nočnega neba lepo pričujejo o tej resnici.

Le malo je stvari, ki so me navdale s tako dih jemajočim občudovanjem, kakor to, da sem letel skozi črnino noči čez oceane in celine ter skozi okno pilotske kabine gledal neskončno slavo milijonov zvezd.

Astronomi so poskusili ugotoviti število zvezd v vesolju. Neka skupina znanstvenikov je ocenila, da je število zvezd, ki jih zaznajo naši teleskopi, deset krat večje, kot je zrnč peska na plažah in v puščavah sveta⁴.

Ta zaključek je presentljivo podoben izjavi starodavnega preroka Henoha. Rekel je, da če bi bilo mogoče, da bi človek naštel delce zemlje, in sicer na milijone zemelj, kot je ta, to ne bi bil niti začetek števila Božjih stvaritev⁵.

Glede na prostranost Božjih stvaritev se ni čuditi, da je veliki kralj Benjamin svojemu ljudstvu svetoval, naj »vedno [ohranijo] v spominu Božjo veličino in lastno nepomembnost«⁶.

Veličastnejši smo, kot predpostavljamo

Toda čeprav je človek nič, me misel, da je vrednost duše velika

v Božjih očeh⁷, navdaja s čudenjem in spoštovanjem.

Medtem pa se lahko ozremo po prostrani razsežnosti vesolja in rečemo: »Kaj je človek v primerjavi s slavo stvarstva?« Bog sam je rekel, da smo mi razlog, zakaj je ustvaril vesolje! Njegovo delo in slava – namen tega veličastnega stvarstva – je, da bi človeštvo rešil in poveličal.⁸ Drugače rečeno, prostrane razsežnosti večnosti, slava in skrivnosti neskončnega prostora in časa, vse to je nastalo v korist navadnih smrtnikov, kakor ste vi in jaz. Nebeški Oče je ustvaril vesolje, da bi kot njegovi sinovi in hčere udeležili svoje zmožnosti.

Človekov paradoks je, da je človek v primerjavi z Bogom nič, pa vendar Bogu pomeni vse. V zaodru neskončnega stvarstva smo nemara res videti kot nič, vendar v naših prsih gori iskrica večnega ognja. V dosegu roke imamo nedoumljivo obljubo povzdignjenja – svetove brez konca. Velika Božja želja pa je, da bi nam pomagal to prejeti.

Norost ponosa

Veliki slepar ve, da je eno najučinkovitejših orodij, s katerim Božje otroke vodi s poti, to, da podpihuje skrajnosti človekovega paradoksa. Pri nekaterih podpihuje njihovo nagnjenost k ponosu, jih hvalisa in spodbuja, da verjamejo v domišljijo lastne pomembnosti in nepremagljivosti. Pravi jim, da so presegli običajno in da zaradi sposobnosti, inteligentnosti ali socialnega položaja odstopajo od preprostih meril vsega, kar jih obdaja. Vodi jih k zaključku, da zato niso podložni nikogaršnjim pravilom in naj se ne ukvarjajo z nikogaršnjimi težavami.

Rečeno je, da je bila Abrahamu Lincolnu všeč pesem, ki gre takole:

*O, zakaj bi bil duh smrtnika
ponosen?
Kot bliskoviti meteor, kot oblak, ki
ga podi veter neizprosno,
kot bliskanje strele, ugašanje valov,
tako gre človek skozi življenje
v počitek grobov.⁹*

Učenci Jezusa Kristusa razumejo, da je v primerjavi z večnostjo naš obstoj v tej zemeljski razsežnosti le »kratek trenutek« v prostoru in času¹⁰. Vedo, da ima osebna vrednost le malo opraviti s tem, kar svet močno spoštuje. Vedo, da bi lahko pridobili na kupe denarja vsega sveta in s tem ne bi mogli kupiti ene same štruce kruha v gospodarstvu nebes.

Tisti, ki bodo nasledili Božje kraljestvo¹¹, so tisti, ki postanejo kakor otroci, podložni, krotki, ponižni, potrpežljivi, polni ljubezni¹². »Kajti vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.«¹³ Takšni učenci razumejo, da takrat, ko služimo ljudem, zgolj služimo Bogu¹⁴.

Nismo pozabljeni

Satan nas prevara tudi tako, da nam vzame pogum. Pozornost nam poskuša usmeriti na našo nepomembnost, dokler ne začnemo dvomiti, da smo sploh kaj vredni. Reče nam, da smo premajhni, da bi nas kdo opazil, da smo pozabljeni – zlasti od Boga.

Naj vam spregovorim o neki svoji izkušnji, ki bo lahko v pomoč tistim, ki se počutijo nepomembne, pozabljene ali same.

Pred veliko leti sem se v ameriških zračnih silah usposabljal za pilota. Bil sem daleč zdoma, mlad vojak iz Zahodne Nemčije, ki se je rodil na Češkoslovaškem, ki je odraščal v Vzhodni Nemčiji in je angleščino govoril le z velikimi težavami. Jasno se spominjam svojega potovanja v bazo za usposabljanje v Teksasu. Bil sem na letalu in sem sedel poleg potnika, ki je govoril z močnim južnjaškim naglasom. Komajda sem razumel kakšno

besedo, ki jo je rekel. Dejansko sem se spraševal, ali sem se vseskozi učil napačen jezik. Zastrasovala me je misel, da moram s študenti, katerih materni jezik je angleščina, v pilotskem usposabljanju tekmovati za najvišja mesta.

Ko sem prispel v letalsko bazo v mestecu Big Spring v Teksasu, sem poiskal in našel vejo svetih iz poslednjih dni, ki jo je sestavljala peščica čudovitih članov, ki so se sestajali v najetih prostorih v sami letalski bazi. Člani so ravno gradili majhno stavbo za bogoslužje, ki naj bi služila kot stalni cerkveni prostor. V tistih časih so člani večino dela pri gradnji novih zgradb opravili sami.

Dan za dnem sem hodil na pilotsko usposabljanje in kolikor sem mogel pridno študiral, nakar sem večino prostega časa pomagal pri gradnji stavbe za bogoslužje. Tam sem izvedel, da dva krat štiri ni plesni korak, temveč kos lesa. Naučil sem se tudi pomembno spretnost preživetja: da moram zgrešiti palec, ko zabijam žebelj.

Gradnji zgradbe za bogoslužje sem posvečal toliko časa, da je predsednik veje – ki je bil slučajno tudi eden od inštruktorjev letenja – izrazil zaskrbljenost, da bi morda moral več časa nameniti študiju.

Tudi moji prijatelji in študentje sopiloti so v prostem času hodili na razne dejavnosti, čeprav mislim, da bi bilo varno reči, da nekatere teh dejavnosti niso bile v skladu z brošuro *Za moč mladih*. Lahko rečem, da sem bil vesel, ker sem lahko dejavno sodeloval v tej majhni tekšaški veji in preizkušal svoje novo pridobljene tesarske spretnosti ter izpopolnjeval angleščino, ko sem opravljal svoja poklica, v katerih sem poučeval v zboru starešin in v Nedeljski šoli.

Big Spring je bil tistikrat navzlic svojemu imenu majhen, nepomemben in nepoznan kraj. In pogosto sem se tako počutil tudi sam – nepomemben, neznan in povsem sam. Navzlic temu se niti enkrat nisem

spraševal, ali me je Gospod pozabil oziroma ali me bo tam sploh kdaj našel. Vedel sem, da nebeškemu Očetu ni pomembno, kam me bodo z drugimi na pilotskem usposabljanju poslali ali kakšen poklic v Cerkvi imam. Zanj je bilo najpomembnejše, da sem delal po svojih najboljših močeh, da sem mu bil v srcu naklonjen in da sem bil pripravljen pomagati ljudem okrog sebe. Vedel sem, da bo vse dobro, če bom delal po svojih najboljših močeh.

In je tudi bilo.¹⁵

Zadnji bodo prvi

Gospodu niti malo ni mar, ali v svojih dneh delamo v marmornatih palačah ali v hlevskih boksih. Ve, kje smo, ne glede na to, kako skromne so naše razmere. Uporabil bo – na svoj način in za svoje svete namene – tiste, ki so mu v srcu naklonjeni.

Bog ve, da so med največjimi dušami, ki so kdaj živele, tiste, ki se nikdar ne bodo pojavile v zgodovinskih kronikah. To so blagoslovljene, ponižne duše, ki posnemajo Odrešenikov vzor in vse dni svojega življenja delajo dobro.¹⁶

To načelo zame pooseblja eden takšnih parov – prijateljeva starša. Mož je delal v tovarni jekla v Utahu. Pri kosilu je izvlekel svete spise ali cerkveno revijo in bral. Ko so to videli drugi delavci, so se mu posmehovali in izzivali njegova prepričanja. On pa je z njimi vsakokrat govoril prijazno in samozavestno. Ni dovolil, da bi se zaradi njihovega nespoštovanja razjezil ali zmedel.

V kasnejših letih je eden od glasnejših zasmehovalcev zelo zbolel. Pred smrtjo je prosil, da bi na njegovem pogrebu govoril ta ponižni mož – in tudi je.

Ta zvesti član Cerkve ni imel visokega družbenega položaja ali bogastva, toda njegov vpliv se je močno odražal pri vseh, ki so ga poznali. Umrl je v obratni nezgodi, ko se je ustavil, da bi pomagal drugemu delavcu, ki je obtičal v snegu.

Čez eno leto je morala njegova

vdova na operacijo glave, zaradi česar ni mogla hoditi. Toda ljudje radi prihajajo k njej, ker poslušajo. Zapomni si. Mar ji je. Ker ne more pisati, si telefonske številke svojih otrok in vnukov zapomni. Ljubeče si zapomni rojstne dneve in obletnice.

Tisti, ki jo obiščejo, od nje odidejo z boljšimi občutki do življenja in do sebe. Občutijo njeno ljubezen. Vedo, da ji je mar. Nikoli se ne pritožuje, temveč dneve preživi tako, da blagoslavlja življenje drugih. Ena njenih prijateljic je rekla, da je ta ženska ena tistih redkih ljudi, ki jih pozna, ki resnično posebljajo ljubezen in življenje Jezusa Kristusa.

Ta par bi prvi rekel, da v tem svetu nista bila kaj dosti pomembna. Toda Gospod za tehtanje vrednosti duše uporablja precej drugačno tehtnico kot svet. Ta zvesti par pozna; ima ju rad. Njuna dejanja so živo pričevanje njune močne vere vanj.

Zanj ste pomembni

Bratje in sestre, nemara je res, da je človek nič v primerjavi z veličino vesolja. Včasih se počutimo celo nepomembne, nevidne, same ali pozabljene. Toda vedno si zapomnite – za Boga ste pomembni! Če boste kdaj dvomili, premišlujte o naslednjih štirih božanskih načelih:

Prvič, Bog ima rad ponižne in krotke, kajti ti so največji v nebeškem kraljestvu¹⁷.

Drugič, Gospod zaupa, da polnost njegovega evangelija na konce sveta oznanjajo šibki in preprosti¹⁸. Izvolil je šibke stvari sveta, da pridejo in zrušijo mogočne in močne¹⁹ in da osramotijo stvari, ki so mogočne²⁰.

Tretjič, ne glede na to, kje živite, v kako skromnih razmerah, kako slabo plačana je vaša služba, kako omejene vaše zmožnosti, kako povprečna vaša pojavnost ali kako neopazen se vam morda zdi vaš poklic v Cerkvi, za nebeškega Očeta niste nevidni. Ima vas rad. Pozna vaše ponižno srce in vaša ljubeča in prijazna dejanja. Skupaj ustvarjajo večno pričevanje o vaši zvestobi in veri.

Četrtyč in kot zadnje, prosim, razumite, da tisto, kar vidite in doživljate sedaj, ne bo vedno tako. Osamljenosti, žalosti, bolečine ali pomanjkanja poguma ne boste čutili večno. Bog nam je z gotovostjo obljubil, da ne bo ne pozabil ne zapustil tistih, ki so mu v srcu naklonjeni²¹. V to obljubo upajte in verujte. Naučite se ljubiti nebeškega Očeta in postanite njegovi učenci v besedah in dejanjih.

Bodite prepričani, da boste nekega dne, če boste le vztrajali, verjeli vanj in še naprej zvesto spolnjevali zapovedi, tudi sami doživeli obljube, ki so bile razodete apostolu Pavlu: »Česar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo.«²²

Bratje in sestre, najmočnejše Bitje

v vesolju je Oče vašega duha. Pozna vas. Ljubi vas s popolno ljubeznijo.

Bog vas ne vidi le kot smrtnika na majhnem planetu, ki živi le kratko obdobje – vidi vas kot svojega otroka. Vidi vas kot bitje, katero ste zmožni in ste ustvarjeni postati. Želi, da veste, da ste zanj pomembni.

Da bi vselej verjeli, zaupali in svoje življenje vodili tako, da bomo razumeli svojo večno vrednost in potencial! Da bi bili vredni dragocenih blagoslovov, ki jih je za nas pripravil nebeški Oče, molim v imenu njegovega Sina, Jezusa Kristusa, amen!

OPOMBE

1. Gl. Moses 1:2.
2. Gl. Moses 1:10.
3. Gl. Moses 1:33.
4. Gl. Andrew Craig, Astronomers count the stars, BBC News, 22. julij 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Gl. Moses 7:30.
6. Moz 4:11.
7. Gl. NaZ 18:10.
8. Gl. Moses 1:38–39.
9. William Knox, Mortality, v James Dalton Morrison, ur., *Masterpieces of Religious Verse*, 1948, str. 397.
10. Gl. NaZ 121:7.
11. 3 Ne 11:38.
12. Moz 3:19.
13. Lk 18:14; gl. tudi v. 9–13.
14. Moz 2:17.
15. Dieter F. Uchtdorf je diplomiral prvi v razredu.
16. Gl. Apd 10:38.
17. Mt 18:4; gl. tudi v. 1–3.
18. Gl. NaZ 1:23.
19. Gl. NaZ 1:19.
20. 1 Kor 1:27.
21. Gl. Heb 13:5.
22. 1 Kor 2:9.